

Δέν βλέπει ότι τίποτα δέν φεύγει

Τά χέρια μου άσπρισαν
Μέρες πού ζοϋνε σιγά καί ήσυχα πάνω σέ τοίχους
Σηκώθηκα καί κάθησα έδω
Τά γόνατα μου στήν καρδιά
Καί τήν ψυχή στά δόντια

ΑΥΡΙΟ ΘΑ ΧΙΟΝΙΣΕΙ

Αϋριο θά χιονίσει
Είχε τόσα χρόνια
Τό χιόνι τά μάτια νά βρεθοϋν κάποτε

Άκούω τό χάλκινο χιόνι
Χιονίζει πολύ άπ' τίς κλειστές χαραμάδες του γέλιου σου
Έναν κόσμο άποφλοιωμένον από κάθε μυαλό
Παρανοϊκή έπέρχεται ή μνήμη δίχως κανένα ζωικό παρελθόν
Άπό πράγματα πού άπουσίασαν στή σιωπή
Σκέφτομαι τή ζωή προτου σχηματιστεί σέ ζωή
Άπό ξανά άπουσία ζωής άπουρμένης άπ' τή ζωή
Μιάς νύχτας πολύ άπόντων πραγμάτων
"Η μιάς αινιγματικής βροχής άπ' τό κενό
"Ένα τόσο σαθρό

"Όπως ό χρόνος θαθύς καί άπών
Ζαλισμένος σέ γαλάζια σύννεφα

Άπό καπνό

Δέ θυμάται πότε ξανασυνέθη πάλι αυτό
Αυτό τό πούσι από καπνό καί σαν τάφος
Χωρίς κανένα ύφος γκρί στους κροτάφους
Σ' ένα παράθυρο πού κάθομαι χωρίς νά μιλώ
Γιατί έζησα χρόνια μέσα σέ γκρί παράθυρα καί στό μαϋρο
Γιατί έζησα χρόνια καπνίζοντας μέσ στό μαϋρο
Μέ τήν κάθε μου σκέψη διαλυμένη προτου σχηματιστεί σέ σκέψη
Άπό κανέναν κοντά μ' ένα στόμα γεμάτο σκουριά
"Ωρα τής νύχτας κακιά
Μόνο τά έρημα μάτια αυτά έχω στά χέρια μου
Μά ήδη αυτό πού συνέθη είναι πάρα πολύ
Δέν έχει καμιά σχέση μέ τή ζωή
Δέ θυμάται τίποτα άπ' αυτή
"Ίσως νά μή συνέθη ποτέ

Ούτε στή μνήμη

Ταραγμένος αναπνέει ό χρόνος
Καί τώρα δέ συνηθίζω ούτε νά σέ ξεσκονίζω ζωή
Γυρνώ πότε πότε τό μάτι μου μέσα σου

Ό,τι μέ κουράζει τώρα είναι από πολύ παλιά
Μιά άμνησία πολύ άπόντων πραγμάτων
Ό χρόνος σέ μικρά θραύσματα από πύον καί παρελθόν
Μέ μερικά άπαισία θαύματα

Έπανερχόμενος καί άχρους
Ό χῶρος σάν χρόνος καί άσπρος

Άκούω τό χιόνι
τή ζωή προτοῦ συμβεῖ
Καί σχηματιστεῖ σέ ζωή.

ΤΟ ΧΤΙΚΙΟ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Τό χτικιό στόν καθρέφτη
τόσο αίμα κραγιόν τόσο χλομό
χρόνια σάν από λίγο πηλό
Έχοντας αλλάξει σ' ένα ὄν από μηδέν έμένα
Μιά προσπάθεια μόνο
Άπό λίγη οὐσία στό ποίημα καί τόν κόσμο
Νά καρφώσω αὐτή πού στιγμή
Στόν άθέβαιο χρόνο κι ένα κάτι άπ' τόν έαυτό μου
Σμπρῶχνοντας κι έναν άκόμη άνεμο στήν πυρκαγιά
Άπ' τό πρόσωπο τῆς νύχτας καί τό πρόσωπο μου
Θά ρίξω κι άλλα χαρτιά
Κι ὄ,τι βρῶ πού πιάνει φωτιά
Κι αὐτό έδῶ πού δέν πιάνει φωτιά
Πού είναι από σάχτη
Θά προσπαθήσω άκόμη μιά φορά
Μεσάνυχτα άγρια μ' αὐτό τό μελάνι
Αὐτό τό μαῦρο καπέλο τοῦ νεκροθάφτη
Δίχως ὅμως κεφάλι

Γιατί τίποτα δέν κάηκε
Όλα συνεχίζουν από πολύ παλιά
Μέ μιά τάξη καί σάχτη
Χιλιάδες ψεύτικα κοσμήματα στόν οὐρανό
Όπως καί στή γῆ φυσικά πού δέν προχωρᾶ καί πολύ
Άπό τοπία καί τίποτα καί τί θά πῶ
Γιά ένα ποτήρι δίχως καθόλου ποτό
Γυάλινο σάν τό ἄῦλο πού γλίστρησε.
Προκλασσική γαλλική έξω άπ' τήν κάμαρα
Πρός τή θάλασσα καί γύρισε πάλι έδῶ
Δίχως διάθεση καμιάς ματαιότητας καί φυγῆς
Άπό τοπία καί τίποτα καί τί θά πῶ